

Rozhovory o naději ...

POUŤ MLADÝCH DO ŘÍMA

Od středy 23. dubna do pondělí 28. dubna 2025 odjeli mladí teenageři (dvanáct plus až osmnáct minus) spolu s dospěláky Otcem Adamem a Davidem Valíkem na pouť mladých do Říma. Tři chlapci, pět dívek, Adam a David. Součástí poutě mělo být svatořečení Carlo Acutise papežem Františkem.

Otče Adame, něco bylo trochu jinak, než jste si naplánovali. Jak jste to vlastně zvládli?

Adam – Bylo to trošku jinak, ale já si myslím, že tyto věci, jak se dějí, to není náhoda. Kdo z mladých i starších chce, může se těšit na kanonizaci (svatořečení) Carla Acutise, které přijde – nevíme přesně kdy – ale já si myslím, že to může být na setkání mladých někdy na přelomu července a srpna ...

Že by oba dva (Acutise a Frassatiho) kanonizovali najednou?...

Adam – Třeba. Není to vyloučeno. Tím, že zemřel papež František, kanonizace neproběhla. Z tohoto důvodu. V onu neděli byla mše za duši papeže Františka. V sobotu byl pohřeb a v neděli mše za duši Františka.

Připomeňme si – na velikonoční neděli jsi v homilii rozvinul myšlenku, že učedníci před velikonočními událostmi si plánovali, jaké to bude s nimi a Ježíšem dál. Měli své lidské představy, svoje plány, svoje lidské naděje. Pak přišly události Velkého pátku. Potom prázdný hrob. Jak jsme letos v evangeliu slyšeli, byly to ženy, které se v neděli zrána vydaly ke hrobu. S sebou měly vonné masti... Vůbec nepřemýšlely, co udělají s těžkým náhrobním kamenem. Jak jsi zdůraznil, byla to ta jejich obyčejná lidská láska, která je prostě hnala. Láska, kterou darovaly. Jejich lidský čas, který měly a daly Ježíšovi. Pak už se děly věci...

Zdá se mi, že – možná – něco na tento způsob jste trošinku mohli zažít i s vaší poutí do Říma. Měli jste plány, itineráře, předem určité lidské představy. To je přirozené a samozřejmě potřebné. Ale skutečnosti pak probíhaly organizačně často jinak.

Tušil bys, že ani ne týden po Tvé homilii si něco podobného vyzkoušíš na vlastní duši?

Adam – Samozřejmě, že člověk takto věci netuší anebo vůbec nevnímá, že by to takto hned mohlo být – něco podobného – ale nehledě na to, myslím si, že za konkrétních okolností v době úmrtí Františka, v době našeho pobytu v Římě, to bylo trochu jinak, nebo dost jinak. Každý mohl pociťovat, že Ježíš se o každého stará. Že Ježíš má každého rád. Věřím, že Pán Ježíš, který žije, se každého z nich dotýká. Možná každého jinak, ale každého se dotýká.

Svou zkušeností ukazuješ, že investovat čas, svou osobu, své srdce, do Ježíše, je ta nejlepší lidská investice. Navíc být obklopen mladými věřícími, kteří jsou plni upřímností, nadějí, energií, optimismem, je pro nás starší krásný „benefit“ navíc...

Adam – Jo, ta upřímnost je někdy náročná. Ale Ježíš staví na přirozenosti. To znamená, že to není tak, že na určité věci hned zapomínáme anebo na ně pamatujeme jenom tehdy, když jsme až dospělí. Ale právě kolik věcí pamatujeme ze svého dětství? Tak věřím tomu, že ti mladí – to už nejsou děti – ale zároveň nejsou ještě dospělí, ve svém srdci nosí, a teď si to ještě možná neuvědomují, nosí tyhle zážitky. Dobré zážitky. Dobré zážitky se budou ozývat v průběhu jejich života. Věřím tomu.

Jak se vám vydařilo spojení sil vás dospělých mezi Adamem a Davidem?

Adam – Já si myslím, že hlavně David se o určité věci hlavně staral. Ať se vyjádří, neboť tomu hodně napomohl on.

David – Já myslím, že se to podařilo pěkně a dobře. Adam mi jednou říkal, že jsem taková „matka“... A já jsem mu říkal, že on je takový „otec“.

Adam – Jsem rád za Davida, že tam byl. To bylo požehnání. To nebyla náhoda, že se rozhodl tehdy, že by tam jel. A pak vidím obrovský přínos pro tu celou skupinku. Jsem za to moc vděčný.

Před časem jsi ocenil, že úplně prvotní impuls k uspořádání této poutě do Říma, vzešel od Filipa. To byl od něho dobrý nápad, že?...

Adam – Jednou mi Filip napsal mail, a tak jsem odpověděl, že bych byl rád. Pak to nějak dozrávalo, až se to uskutečnilo.

A dobrý italský kafe bylo?

Adam – Úžasné. Myslím si, že ... anebo ať k tomu něco řekne David...

David – Já jsem kafe nepil. My jsme někam šli a Adam viděl káva, káva... Viděl kavárnu, tak zašel do kavárny.

Adam – Někde čekali na mne, až si tu dobrou kávu dám...

David – Někdy jsme si šli koupit něco taky do obchodu a tak jsme ten čas využili...

A zmrzlinu jste měli?

Adam – Asi třikrát, ne?

David – Výborná byla.

Adam – Byla o něco dražší než u nás, ale o to lepší, a bylo toho víc. A stojí to za to, ta zmrzlina.

Davide, jakou osobní radost si z této poutě vybavíš?

David – Osobní radost...

No to byla taková otázka, kterou jsme položili i dětem, které tam jely, a neodpověděl nám z nich nikdo, tak třeba odpověď dostaneme z vás...

David – Já jsem těch radostí tam prožíval, řekl bych, na více úrovních. Například jedna radost byla, že jsem vůbec v Římě. Já jsem tam předtím nikdy nebyl. Bylo to poprvé, co jsem viděl Řím a teď ta atmosféra. Ta historie a to množství památek na mne doslova zapůsobilo. S těmi davy jsem tak trochu počítal. Ale když jsme tam šli poprvé v tu středu centrem Říma, a viděli jsme v centru archeologické vykopávky a hned vedle architektonicky zajímavé a cenné domy, tak velká radost, že tam taky jsem, že to vidím a že se mi to město moc líbilo jako takové. Potom taková radost, že jsem zde s těmi mladými. Protože oni jsou takoví správní. Například v některých oblastech se tak nehlídají, jako třeba ta upřímnost, že řeknou hned, jak to cítí, jak to vidí nebo myslí. Jak jsem jednou psal na společnou WhatsApp skupinu, že jsem s nimi trošku omládnul. Prostě bylo to s nimi krásné. To byla radost. A taky taková věc, že František, můj syn, že mne tam nebral jako toho otce, co tam nad ním dozoruje, ale že mne bral jako jednoho z účastníků. Aspoň myslím, že to tak bylo. Tak z toho jsem měl taky radost. Když jsme byli v bazilice svatého Pavla za Hradbami, přišla mi na mysl slova Žalmu 33... **„Až spočine na nás, Hospodine, Tvé milosrdenství. Jak doufáme v Tebe“.**

Říkal jsem si, proč to tak mám, proč ta slova se mi vyjevila? Zdálo se mi, že to může být vnuknutí od Boha. Přemýšlel jsem, že bych to řekl těm mladým. Tak jsem jim to řekl, ale oni se na mne nechápavě dívali... Tak to jsem si řekl, že to asi není v tento okamžik pro ně. Ale v ten den se mi ozval kamarád, a když mi vylíčil, co se mu přihodilo, pochopil jsem, že tato slova žalmu jsou právě pro něj. To byla taková velmi duchovní radost. Velká radost.

A nějaké starosti či provozní problémy se vyskytly? Prý trochu zlobily poutnické aplikace v mobilu, vstupy do metra...

Tak to je otázka přesně pro Davida, IT technika...

David – Ano, byly to problémy. Skoro bych řekl, že dokud jsme se technicky nezapojily do toho poutnického programu, tak všechno bylo v pořádku, a ve chvíli, kdy jsme mohli využívat výhod toho balíčku, tak nastaly potíže. Já jsem vnitřně s tím předem tak trochu počítal. Já se vždycky připravuji na tu nejhorší variantu, že to jako nebude fungovat, a až mne celkem překvapilo, že jsme z toho, jak hodně věcí nefungovalo, tak jsme to všichni tak nějak zvládli a odcházeli jsme po převzetí věci z toho Nepomucena, že máme stravenky a většina z nás může z titulu poutnického balíčku jezdit tou dopravou s využíváním slevy, na kterou jsme měli nárok používat. To jsem v podstatě bral jako zázrak. Zpočátku to totiž vypadalo, že nefunguje z toho vůbec nic nikomu a v průběhu dne některé věci pak také částečně znovu nefungovaly, a tak. Takže problémy nastaly a musím říci, že ti mladí se toho aktivně chopili a třeba ti starší nás, i mne naváděli, jak se to dá řešit, a že to třeba funguje přes iPhone a naopak přes androidy ne, a nějak jsme to dali dohromady. Především oni se zasloužili o to, že jsme to zvládli. Různé varianty proklikali a snažili se to řešit.

Letenky jste kupovali prozíravě dosti předem (listopad 2024), ubytování jste řešili poté, dostatečně včas. Čili i přes naši prvotní úvahu přesto nějaké včasné rozumné plánování je vždycky potřebné a vyplatí se. Tedy jak moc se vám vyplatilo být dostatečně včas rozhodnutí a včas začít přemýšlet a organizovat věci?

Adam – Jednak letenky. Samozřejmě že později pak byly pro jiné už dražší. Ale dost se nám vyplatilo včas řešit také ubytování. Neříkám, že to bylo úplně komfortní, ale bylo to dostačující. A z toho místa byl krásný dojezd městskou dopravou úplně všude. Myslím si, že to byla výhra s tím ubytováním, stoprocentně.

David – Já to mohu potvrdit.

Jak osobně hodnotíte v obecnosti potřebu aktivní spolupráce mezi knězem a laikem? Anebo není to až tak důležité?

Otázka pro oba...

David – Já si myslím, že ta spolupráce mezi knězem a laikem je v podstatě nezbytná. Jak by se i tato věc dala dobře zvládnout bez potřebné spolupráce? Já si myslím, že to je logická a správná cesta, že kněží aktivně spolupracují s laiky (a naopak). Třeba pro mne toto bylo velkým obohacením, že jsem tam s Adamem mohl být, a doufám, že i pro něj to mohlo být obohacením... Jsem rád, že jsem tam mohl jet.

Adam – Určitě. Já si neumím představit, a mluvím obecně, nejen k pouti do Říma, aby ve farnosti se mohly uskutečňovat dobré věci bez spolupráce například zde rodičů a kněze. To nejde bez této vzájemné spolupráce. Ta spolupráce, to je moc důležité.

Nakonec se zeptáme, co především jste vlastně viděli a čeho jste se účastnili?

Adam – Já uvedu velmi krátce. Že církev je krásná. Že to takto ode mne stačí. Že jsem měl takové zážitky, a bylo jich tolik, že jsem měl důkaz toho, že církev je opravdu krásná. Díky za církev.

David – A já zde budu konkrétnější.

Ve středu (23.dubna 2025) jsme přiletěli. Viděli jsme Vatikán. Navštívili jsme baziliku svatého Petra, kde jsme se poklonili zesnulému papeži Františkovi.

Ve čtvrtek (24.dubna 2025) jsme šli na cestu Via Appia, jedna z nejstarších Římských cest. Bydli jsme tam poblíž, ale přesto jsme to museli dost obcházet, abychom se na tu historickou cestu dostali. To byl takový odpočinkovější program na dopoledne. Pak jsme si dali oběd v místě ubytování a jeli jsme na prohlídku Colosseum, Forum Romanum, Palatino. Večer jsme byli v bazilice Santa Maria Maggiore.

V pátek (25. dubna 2025) jsme ráno jeli do Nepomucena. Tam jsme měli vlastní bohoslužbu. Vyzvedli jsme si poutnické balíčky. Dopoledne jsme trochu bojovali s tím elektronickým systémem. Kolem oběda jsme byli v bazilice svatého Jana v Lateránu. Potom jsme zdoluhavě hledali oběd (kde platí stravenky). Odpoledne byly Španělské schody, fontána di Trevi a barokní Řím.

V sobotu (26. dubna 2025) Adam byl jako kněz na pohřbu, já jsem jel s mladými do baziliky svatého Pavla za Hradbami, a protože to je směrem k moři, využili jsme metro a dojeli pak až k moři. Byli jsme několik hodin u moře. To bylo určitě taky skvělé, protože někteří mladí třeba ještě u moře nebyli. Cestou od moře jsme navštívili ještě nějaké zahrady. S Adamem jsme se setkali až na ubytování.

V neděli (27.dubna 2025) jsme byli na mši ve Vatikánu, Adam tam šel dřív a my jsme ho později tam následovali. Stáli jsme mezi davy v té hlavní ulici naproti bazilice svatého Petra.

Odpoledne jsme původně plánovali zajet do Castel Gandolfo (letní sídlo papežů), ale byli jsme tak unaveni, že jsme zakotvili v parku někde před hlavním soudem, a taky jsme navštívili další parky a kostely, např. zasvěcený Panně Marii.

V pondělí (28. dubna 2025) jsme navštívili katakomby svatého Kalixa.

Adam – Tam jsme měli mši.

Děkujeme za rozhovory a sdílení.

Připomeňme si ještě hlavní letní aktivity pro mladé, které jsou v naší farnosti připravovány: jednak farní tábor (Mladějov na Moravě) a pak letní putování mládeže s Otcem Adamem a dalšími dospělými po Polsku (Boszkowo-Letnisko - jezera kousek od Leszna), kam už se prý hlásí 14 lidí, a kam jsou zváni i ostatní mladí.

Jana a Radek BABKOVI.